

Макроекономија је наука која изучава понашање економије у целини. Макроекономија и микроэкономија се узајамно допуњују и преплићу, иако свака за себе има посебно подручје истраживања. Тако се макроекономија јавља више као праксеолошка научна дисциплина која на бази стварних економских показатеља укупних привредних токова, уз помоћ примене статистике, математике и сл. врши економско моделирање привреде и на основу тога утврђује мере које је неопходно предузети ради њеног успешног пословања. Она изучава појаве, процесе и проблеме привреде, прати укупна привредна кретања, своди варијабле економског система на мањи број агрегата, анализира их и изучава.

1. Увод

Економија као посебна наука нема дугу традицију. Јавила се крајем 17. века а оформила као посебна наука крајем 18. века развојем класичне школе економске мисли у делима Адама Смита (1723-1790), Истраживање о узроцима и природи богатства народа, и Давида Рикарда (1772-1823), Начела политичке економије и опорезивања, 1817. године.

Пре тога, врло површна економска разматрања и учења дескриптивног карактера била су узгредни делови расправа о филозофији, етици, политици. И пре појаве Смита и Рикарда, неки економски проблеми били су предмет посебног истраживања, као трговина и пољопривреда. Ипак, економија је тек поменути делови класичне школе добила све особине самосталне науке.

Данас, можемо рећи, да је предмет економије мање више прецизно одређен.

Економија је наука о томе како друштво одлучује шта, како и за кога да производи.

Предмет изучавања економије је људско понашање у производњи, размени и коришћењу добара и услуга.

Да би то истраживање било што потпуније и због тога тачније, економија користи микро и макро аспект посматрања. Наиме, економија обухвата микроэкономију и макроекономију.

1

2. Макроекономија као наука

Познати енглески економиста Адам Смит у свом делу „Богатство народа“ залагао се за пуну слободу пословања производних субјеката (предузећа), односно за слободну конкуренцију на тржишту. Он је сматрао да све оно што је добро за појединачног привредног субјекта, мора да буде добро и за друштвену заједницу. Зато се Смит сматра оснивачем Микроэкономије.

Међутим, Велика економска криза 1929-1933. године у значајној мери је демантовала Смитове ставове о слободном тржишту, јер је показала да се капиталистички систем и капиталистичка привреда не могу успешно саморепродуковати. Односно, Велика економска криза, која је изазвала велико разарање привреда неразвијених земаља, показала је да је неопходна одређена интервенција у привреди од стране државе. То је изнедрило појаву Д. М. Кејнса и теоријског правца под називом Кензијанизам и касније Некејнзијанизам. Кејнс се супроставио неокласичној теорији по којој привредна активност треба да се одвија слободно указавши да се богатство друштва може успешније остварити путем свесног управљања привредом од стране државе. На основу тога Кејнс је проглашен теоретичарем државног капитализма. Истовремено, Кејнс се сматра и родоначелником Макроекономије.

Према Кејнсу, микро-економска анализа важи само у случају пуне запослености привреде, а не допушта могућност невољне незапослености, односно праве незапослености која се јавља у условима економске кризе.

Неокласична економска теорија заузима став да у привреди не може доћи до пуне незапослености, већ само може постојати незапосленост која је резултат одбијања незапослених фактора производње да прихвате награду која одговара њиховој граничној продуктивности. Кејнс критикује Сејвов закон тржишта по коме понуда ствара своју сопствену тражњу и из кога произилази да свако

уздржавање од личне потрошње аутоматски доводи до инвестирања фактора производње у сферу производње капиталних добара. Он је ову идеју одбацио и сматра да свака штедња не мора обавезно да доведе до инвестирања.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com